

LBRIS

We know
books

ROBERT JORDAN

Ciclul
Roata Timpului
cartea a unsprezecea

PUMNALUL
VISELOR

valută: După multe secole de negoț, termenii obișnuiți pentru monede sunt aceiași în fiecare ținut: coroane (cea mai mare monedă ca dimensiune), mărci și bănuți. Coroanele și mărcile pot fi bătute în aur sau argint, în vreme ce bănuții pot fi din argint sau cupru, ultimul fiind numit simplu „bănuț”. Cu toate acestea, în diferite ținuturi, aceste monede pot avea mărimi și greutateți diferite. Chiar și în cazul aceleiași națiuni, monedele de diferite mărimi și greutateți au fost bătute de diferiți domnitori. Datorită negoțului, monedele diferitelor națiuni pot fi găsite aproape peste tot. Din acest motiv, bancherii, cămătarii și negustorii folosesc cântare pentru a hotărî valoarea fiecărei monede primite. Până și o cantitate mare de monede este cântărită din acest motiv.

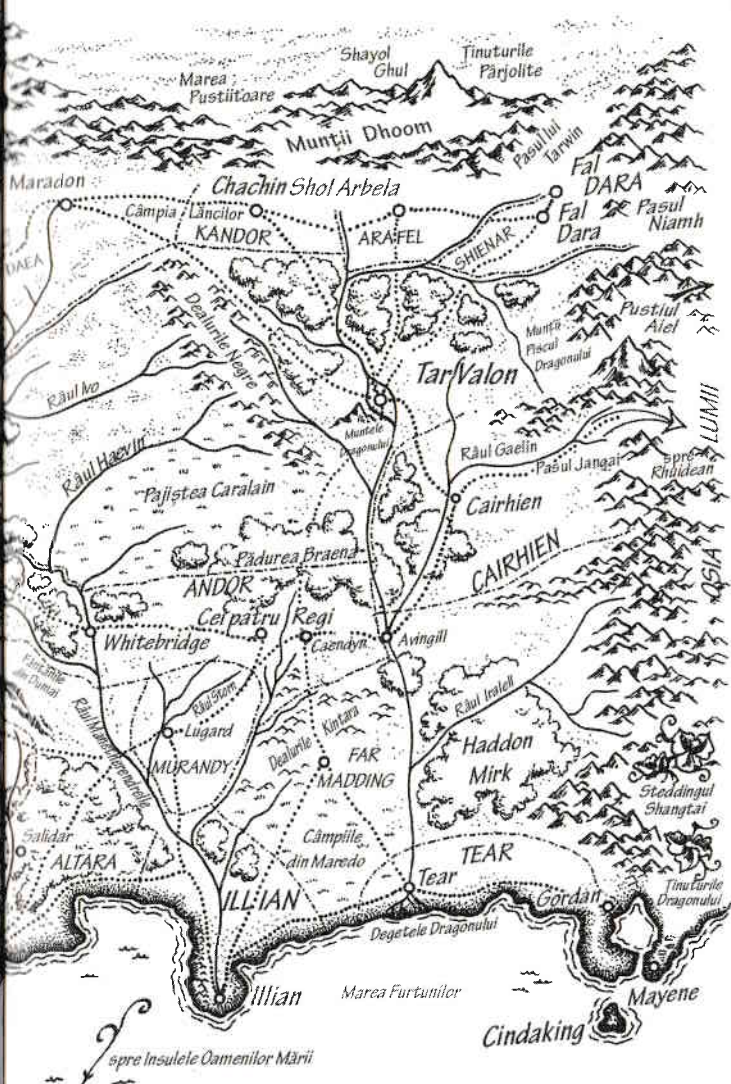
Cele mai grele monede provin din Andor și Tar Valon, iar în aceste locuri valorile relative sunt: 10 bănuți de cupru = 1 penny de argint; 100 penny de argint = 1 marcă de argint; 10 mărci de argint = 1 coroană de argint; 10 coroane de argint = 1 marcă de aur; 10 mărci de aur = 1 coroană de aur. Dimpotrivă, în Altara, unde monedele mai mari conțin mai puțin aur sau argint, valorile relative sunt: 10 bănuți de cupru = 1 penny de argint; 21 penny de argint = 1 marcă de argint; 20 de mărci de argint = 1 coroană de argint; 20 de coroane de argint = 1 marcă de aur; 20 de coroane de aur = 1 coroană de aur.

Singurele bancnote din hârtie sunt „notele privind drepturile”, care sunt emise de bancheri și care garantează prezentarea unei anume cantități de aur sau argint atunci când aceste note sunt înaintate. Din cauza distanțelor mari dintre orașe, a perioadei de timp îndelungate necesare pentru a călători dintr-un oraș într-altul și a dificultăților întâmpinate de tranzacțiile la mari distanțe, o notă privind drepturile poate fi acceptată la valoarea sa deplină într-un oraș aflat în apropierea băncii care a emis-o și poate fi acceptată la o valoare mai mică dacă orașul este mai departe. De obicei, o persoană înstărită, care intenționează să facă o călătorie lungă, avea asupra ei una sau mai multe note privind drepturile pentru a le da în schimbul monedelor în caz de nevoie. De obicei, aceste note sunt acceptate doar de bancheri sau de negustori și nu sunt folosite niciodată în prăvălii.

CUPRINS

PROLOG – Tăciuni aprinși ce cad pe iarba uscată	11
1 – Când va suna gongul	130
2 – Atingerea Celui Întunecat	155
3 – La grădini	185
4 – Un târg	197
5 – Ceva... ciudat	216
6 – O stinghie și un brici	238
7 – Un medalion rece	259
8 – Ouă de dragon	275
9 – O scurtătură	309
10 – Un sat în Shiota	329
11 – Un iad în Maderin	355
12 – O fabrică	390
13 – Aseidiul	416
14 – Veșminte ude	434
15 – O altfel de iscusință	453
16 – Un nou urmăritor	474
17 – Un urs din bronz	494
18 – Vești pentru Dragon	522
19 – Jurămintele	542
20 – Cocorul auriu	565
21 – În interiorul Stâncii	598
22 – O veste care face o ancoră să plângă	633
23 – Convocarea unei întruniri	654
24 – Miere în ceai	685
25 – În slujba Elaidei	734

26 – Ca și când lumea ar fi o negură	757
27 – O cutie simplă din lemn	796
28 – În Malden	832
29 – Ultimul nod	854
30 – Dincolo de porți	884
31 – Casa de pe Strada <i>Luna Plină</i>	906
32 – A respecta înțelegerea	930
33 – Nouă din zece	952
34 – O ceașcă de <i>Kaf</i>	969
35 – Importanța lui Dyelin	979
36 – Sub stejar	1001
37 – Prințul corbilor	1017
EPILOG – Nu uita vechea zicală	1034
GLOSAR	1049

spre Insulele Oamenilor Mării

PROLOG

Tăciuni aprinși ce cad pe iarba uscată

Soarele care urca spre zenit alungea în fața lor umbrele lui Galad și ale celor trei tovarăși cu armuri, pe măsură ce caii lor înaintau pe drumul care străbătea drept pădurea deasă formată din stejari, ferigi, pini și sorg, majoritatea arătându-și lăstarii roșii de primăvară. El încerca să își golească mintea, dar lucrurile mărunte continuau să dea buzna. Era o zi liniștită și nu se auzea niciun zgomot în afară de tropotul copitelor cailor lor. Nu ciripea nicio pasăre așezată pe vreo ramură și nu chițăia nicio veveriță. Era prea liniște pentru acea perioadă a anului, ca și când pădurea își ținea respirația. Odinioară, aceasta fusese o rută comercială importantă, cu mult timp înainte ca Amadicia și Tarabon să ia ființă; bucăți din dalele străvechi de piatră ieșeau uneori din suprafața bătătorită de pământ gălbui. În afară de ei, singurul semn de viață era căruța unui fermier din fața lor, trasă de un bou. Negoțul se mutase departe, spre miazănoapte, fermele și satele din regiune deveniseră mai răzlețe, iar legendarele mine pierdute din Aelgar rămăseseră pierdute în lanțurile muntoase întortocheate care începeau la câteva mile spre miazăzi. Norii negri care se

strângeau în direcția aceea fâgăduiau ploaie după-amiază, dacă ei continuau să avanseze încet. Un soim cu aripi roșii zbura înainte și înapoi de-a lungul copacilor, vânănd la marginea lor. Tot așa cum vâna și el. Dar în mijloc, nu la margine.

Conacul pe care Seanchanii i-l oferiseră lui Eamon Valda se arătă privirilor lor. El trase de hățuri, dorindu-și să aibă un coif a cărui curelușă s-o strângă drept scuză. În schimb, se văzu nevoit să se mulțumească a-și prinde din nou la brâu centironul, prefăcându-se că îi stătuse strâmb. Nu avusese nicio noimă să poarte armură. Dacă dimineața decurgea cum nădăjduia, ar fi trebuit să își scoată oricum platoșa și zalele, iar dacă decurgea prost, armura i-ar fi oferit puțin mai multă protecție decât haina albă pe care o purta.

Odinioară cabana de la țară a Regelui Amadiciei, clădirea era o structură uriașă cu acoperiș albastru, prevăzută cu balcoane vopsite în roșu. Un palat din lemn cu turle din același material la colțuri peste o fundație din piatră, aducând cu un deal jos cu povârnișuri abrupte. Acareturile, grajduri și hambare, colibele lucrătorilor și atelierile meșteșugarilor, toate îmbrățișau pământul în luminișul mare care înconjura casa principală, dar acestea erau aproape la fel de frumos zugrăvite în albastru și roșu. O mână de bărbați și de femei mișunau în jurul lor – siluete minuscule de la cea depărtare –, iar copiii se jucau sub ochii bătrânilor. O imagine a normalității într-un loc unde nimic nu era normal. Tovarășii lui stăteau în șei cu coifurile și platoșele lor lustruite, privindu-l fără nicio expresie. Căii lor loveau din picioare nerăbdători, căci drumul scurt parcurs din tabără în dimineața aceea nu istovise animalele.

– E de-nțeles dacă te-ai răzgândit, Damodred, zise Trom după o vreme. Este o acuzație dură, amară ca fierea, dar...

– Nu m-am răzgândit, îl întrerupse Galad.

Luase hotărârea încă de ieri. Era recunoscător, însă. Trom îi oferise deschiderea de care avea nevoie. Ei își făcuseră pur și simplu apariția când el porni la drum călare,

urmându-l fără să rostească un cuvânt. La momentul acela, cuvintele păruseră de prisos.

– Dar voi trei? Vă asumați un risc însoțindu-mă aici. Un risc pe care nu e nevoie să vi-l asumați. Indiferent cum are să decurgă ziua aceasta, vor exista semne împotriva voastră. Treaba asta mă privește pe mine, așa că vă îngădui să plecați în treaba voastră.

Bărbatul îndesat scutură din cap:

– Legea e lege. Și-ar fi cazul să mă folosesc de rangul meu.

Cele trei noduri aurii de căpitan în formă de stea stăteau sub soarele arzând de pe pieptul mantiei lui albe. Fuseseră mai mulți morți la Jeramel și nu mai puțin de trei ai Seniorului Căpitan. Pe vremea aceea, ei luptaseră împotriva Seanchanilor, nu fuseseră aliații lor.

– Am făcut lucruri întunecate în slujba Luminii, zise Byar pe un ton sumbru. Avea fața scofălăcită, iar ochii lui adânciți în orbite îi scânteiau ca și când ar fi fost insultat. Întunecate precum noaptea fără lună, și probabil că voi mai face, dar unele lucruri sunt prea întunecate pentru a fi îngăduite.

Părea gata să scuipe.

– Așa-i, bombăni tânărul Bornhald, trecându-și mâna înmănușată peste gură.

Galad îl văzuse întotdeauna tânăr, deși el era cu doar câțiva ani mai bătrân decât tânărul. Dain avea ochii injectați; iar băuse seara trecută.

– Dacă ai făcut ceva rău, fie și în slujba Luminii, atunci trebuie să faci ceva bun ca să aduci un echilibru.

Byar mormăi cu amărăciune. Cel mai probabil nu asta voise să spună el.

– Prea bine, zise Galad. Nu va fi învinuit niciunul care va face cale-ntoarsă. Treaba pe care o am eu aici mă privește doar pe mine.

Cu toate acestea, dădu pinteni murgului său care o porni la galop mic. Fu încântat când îi văzu galopând ca să îl ajungă

din urmă și să meargă alături de el. Mantiile lor albe fluturau la spate. S-ar fi dus singur, desigur, dar prezența lor ar fi putut duce la arestarea și spânzurarea lui fără nicio șovăire. Nu că se aștepta să supraviețuiască. Ceea ce trebuia făcut trebuia făcut, indiferent de prețul plătit.

Copitele cailor clămpăneau zgomotos pe rampa din pia-tră ce urca spre conac; prin urmare, toți cei care se aflau în curtea principală se întoarseră ca să îi privească cum treceau călare pe cei cincizeci de Copii în platoșe și zale strălucitoare și purtând coifuri conice, majoritatea pe cal, și grăjdari supuși în haine negre amadiciane care țineau animalele pentru restul. Balcoanele interioare erau goale, exceptând câțiva servitori care păreau să privească în vreme ce se prefăceau a mătura. Șase Inchizitori, bărbați masivi care aveau pe mantii toiagul ciobănesc stacojiu în spatele soarelui strălucitor, stăteau în jurul lui Rhadam Asunawa ca niște străjeri, departe de ceilalți. Mâna Luminii stătea întotdeauna separat față de restul Copiilor, o alegere cu care aceștia erau de acord. Căruntul Asunawa, a cărui față îndurerată îl făcea pe Byar să pară îmbujorat, era singurul dintre Copiii de față care nu purta armură, iar pe mantia lui albă ca zăpada se afla doar toiagul roșu-aprins, un alt mod de a ieși în evidență. Dar, în afară de a nota cine era prezent, Galad avea ochi doar pentru un singur bărbat din curte. Asunawa ar fi putut fi implicat – acest aspect nu era limpede –; cu toate acestea, doar Seniorul Căpitan Comandant îl putea trage la răspundere pe Marele Inchizitor.

Eamon Valda nu era un bărbat masiv, dar fața lui întunecată și aspră avea expresia cuiva care aștepta supunerea cuvenită. Cel puțin asta aștepta el. Încălțat în cizme și stând cu picioarele depărtate și cu capul sus, emanând autoritate prin toți porii, el purta tunica alb-aurie a Seniorului Căpitan peste platoșele lui poleite, o manta cu broderii mai bogate decât purtase vreodată Pedron Niall. Mantia lui albă, cu soarele

strălucitor mare pe o parte și pe cealaltă a pieptului, cusut cu fire de aur, era tot din mătase. La fel și haina albă, cu broderii aurii. Coiful pe care îl ținea la subraț era poleit și lucrat cu sori strălucitori pe frunte, iar inelul masiv din aur de pe mâna stângă, purtat peste mânușa cu întăritură din oțel, avea un safir galben mare, sculptat precum razele soarelui. Era un alt semn de favoare primit de la Seanchani.

Valda se încruntă ușor când Galad și tovarășii lui descălecară și salutară, cu brațul peste piept. Grăjdarii slugarnici veniră în fugă ca să preia hăturile.

– De ce nu te afli în drum spre Nassad, Trom? În cuvintele lui Valda se simțea dezaprobarea. Ceilalți Seniori Căpitani se vor fi aflat la jumătate de drum deja.

El însuși întârzia întotdeauna la întâlnirile cu Seanchanii, poate pentru a arăta că mai exista o fărâmə de independență în ceea ce îi privea pe Copii – era o surpriză să îl găsești deja pregătit de plecare; întâlnirea aceasta trebuie să fie foarte importantă –, însă mereu se asigura că ceilalți ofițeri de rang superior soseau la timp, chiar dacă asta necesita să se aștearnă la drum înainte de ivitul zorilor. Aparent, cel mai bine era să nu pună la încercare răbdarea noilor lor stăpâni. Neîncrederea Seanchanilor în Copii era întotdeauna mare.

Trom nu afișă vreo urmă de nesiguranță care ar fi fost de așteptat din partea unui bărbat care deținea doar de o lună rangul actual.

– O chestiune urgentă, Seniore Căpitan Comandant, zise el cu blândețe, făcând o plecăciune foarte precisă, nici prea adâncă, nici mai sus decât o cerea protocolul. Un Copil din subordinea mea îl acuză pe un altul dintre Copii că a abuzat o rudă a lui de sex feminin și cere dreptul la Judecata sub Lumină, pe care, prin lege, trebuie să i-l acordați sau să i-l negați.

– Este o cerință ciudată, fiule, zise Asunawa, înclinându-și nedumerit capul într-o parte, deasupra mâinilor împreunate, înainte ca Valda să apuce să vorbească.

Până și vocea Marelui Inchizitor era tristă; părea să îl afecteze ignoranța lui Trom. Ochii lui semănau cu niște cărbuni negri și fierbinți într-un mangal.

– De obicei, pârâtul este cel care cere ca judecata să fie lăsată în seama săbiilor și cred că, de obicei, asta se întâmplă atunci când știe că dovezile l-ar putea condamna. Oricum, Judecata sub Lumină nu a mai fost invocată de aproape patru sute de ani. Spune-mi numele pârâtului și-am să mă ocup eu de problemă în tăcere. Tonul deveni rece ca o peșteră întunecată în timpul iernii, cu toate că ochii lui erau în continuare aprinși. Ne aflăm printre străini și nu le putem îngădui să afle că unul dintre Copii este în stare de așa ceva.

– Cerința mi-a fost adresată mie, Asunawa! izbucni Valda.

În privirea lui urâtă se citea parcă o ură fâțișă. Poate era doar neplăcerea pentru că intervenise celălalt bărbat. Azvârlindu-și o parte a mantiei peste umăr ca să-și lase la vedere teaca sabiei încrețită de inele, el își odihni mâna pe mânerul lung și își îndreptă spatele. Mereu dispus să fie teatral, Valda ridică tonul vocii, astfel încât probabil că și oamenii din interior îl auziră și mai degrabă declamă decât vorbi simplu:

– Eu cred că multe dintre obiceiurile noastre vechi ar trebui reluate și că legea este mai presus de orice. Întotdeauna va fi mai presus, așa cum stă scris din vechime. Lumina face dreptate pentru că Lumina este dreptate. Trom, spune-i omului tău că poate lansa o provocare și îl poate înfrunta pe cel pe care îl acuză într-o luptă cu sabia. Dacă acela va încerca să refuze, declar că și-a recunoscut vina și voi porunci să fie spânzurat pe loc, iar bunurile și rangul lui vor fi acordate acuzatorului său, așa cum zice legea. Astfel am grăit.

Trom făcu din nou o plecăciune formală.

– Tocmai l-ați informat, Seniore Căpitan Comandant. Damodred?

Galad simți un fior rece. Nu un fior al frigii, ci al deșertăciunii. Atunci când, la beție, Dain lăsă să-i scape aceste zvonuri

derutante care îi ajunseseră la urechi, atunci când Byar confirmă fără trageră de inimă că erau mai mult decât niște zvonuri, Galad fu cuprins de furie, un foc mistuitor care aproape că îl făcu să își piardă mințile. Fusesse sigur că avea să-i explodeze capul dacă nu i-ar fi crăpat inima mai întâi. Acum era ca un sloi de gheață, secăt de orice trăire. Făcu și el o plecăciune formală. Multe din câte avea de spus erau stabilite de lege; cu toate acestea, el își alese cu grijă ce mai avea de spus, astfel încât să poată șterge cât mai mult din rușinea care întina o amintire dragă.

– Eamon Valda, Copil al Luminii, te chem la Judecată sub Lumină pentru un atac violent la persoana Morgasei Trakand, Regina Andorului, și pentru uciderea ei.

Nimeni nu putuse confirma faptul că femeia pe care el o considera mamă era moartă; cu toate acestea, așa trebuie să fi fost. O duzină de oameni erau siguri că ea dispăruse din Fortăreața Luminii înainte ca aceasta să cadă în mâinile Seanchanilor și, după cum mărturiseau mulți, ea nu fusese liberă să plece din proprie voință.

Valda nu afișă nicio expresie de uluire la auzul acestei acuze. Zâmbetul lui ar fi putut fi menit să arate regretul față de sminteala lui Galad de a lansa o asemenea acuză, deși se citea și disprețul. El își deschise gura, dar Asunawa interveni din nou:

– Este ridicol, zise el pe un ton mai degrabă întristat decât furios. Luați-l pe neghiob și vom afla noi ce complotază Iscoadele Celui Întunecat ca să discrediteze Copiii din rândul cărora face și el parte.

La un semn al lui, doi dintre Inchizitorii mătăhăloși făcură un pas spre Galad, unul cu un rânjet nemilos, celălalt cu o față inexpressivă, ca un lucrător pregătit să își facă treaba.

Făcură doar un pas, însă. Un hârșăit slab străbătu curtea când Copiii își traseră săbiile din teci. Cel puțin o duzină de bărbați și le scoaseră de tot, ținând tăișurile pe lângă corp.

Grăjdarii amadicieni se făcură mici, încercând să devină invizibili. Dacă ar fi avut curaj, cu siguranță ar fi luat-o la fugă. Asunawa privi în jurul lui, cu sprâncenele groase arcuite a uluire, strângând mantia în pumni. În mod ciudat, chiar și Valda păru surprins o clipă. Cu siguranță că nu se așteptase ca acei Copii să îngăduie o arestare după declarația lui. Dacă era așa, el își reveni repede în fire.

– Vezi, Asunawa, zise el pe un ton aproape vesel, Copiii îmi ascultă poruncile și respectă legea, nu mofturile unui Inchizitor. Își întinse coiful în lateral ca să i-l ia cineva. Neg acuza scandaloasă pe care mi-o aduci, tinere Galad, și te învinuiesc pentru această minciună sfruntată. Căci este o minciună sau, în cel mai bun caz, acceptarea unui zvon răuvoitor stârnit de Iscoadele Celui Întunecat sau de alții care doresc răul Copiilor. Oricum ar fi, m-ai defăimat în cel mai josnic mod, așadar îți accept provocarea la Judecată sub Lumină, când te voi ucide.

Acest lucru nu prea se potrivea cu ritualul, însă le negase acuzația și acceptase provocarea; era de-ajuns.

Dându-și seama că își ținea în continuare coiful în mâna întinsă, Valda se încruntă la unul dintre Copiii descălecați, un saldaean zvelt numit Kashgar, până când bărbatul făcu un pas în față ca să îl scape de el. Kashgar era doar un sub-locotenent cu o înfățișare aproape băiețească în ciuda nasului mare coroiat și a mustății groase ce semăna cu niște coarne inverse, însă el se mișcă cu o reticență fătășă, iar vocea lui Valda deveni mai întunecată și mai acră în timp ce vorbea mai departe, desfăcându-și centironul și întinzându-l și pe acela.

– Ai grijă cu ea, Kashgar. Este o sabie încrustată cu un bătlan.

Desfăcându-și mantia de mătase, el o lăsă să cadă pe dalele din piatră, urmată de tunică, apoi el își duse mâinile la cataramele armurii. Părea că nu era dornic să vadă dacă ceilalți vor fi reticenți în a-l ajuta. Expresia de pe fața lui era îndeajuns de

calmă, însă privirea sa furioasă făgăduia răzbunare nu numai față de Galad.

– Sora ta dorește să devină Aes Sedai, înțeleg asta, Damodred. Poate că înțeleg exact de unde vine asta. A existat o vreme când aș fi regretat moartea ta, dar nu azi. S-ar putea să îți trimit capul la Turnul Alb ca vrăjitoarele să vadă roadele uneltirii lor.

Cu o umbră de îngrijorare pe față, Dain luă mantia și centironul lui Galad, apoi rămase locului, mișcându-și picioarele ca și când nu era sigur că făcea ceea ce trebuia. Ei bine, i se oferise o ocazie, dar acum era prea târziu ca să se mai răzgândească. Byar își puse mâna înmănușată pe umărul lui Galad și se aplecă, venind mai aproape.

– Îi place să țintească spre brațe și spre picioare, îi zise el încet, aruncând priviri peste umăr la Valda.

După privirea lui dușmănoasă, cei doi aveau ceva de împărțit. Desigur, privirea aceea încruntată era foarte puțin diferită de privirea lui obișnuită.

– Îi place să îl facă să sângereze pe adversarul său până când acesta nu mai poate face un pas sau nu își mai poate ridica sabia, înainte să dea lovitura de grație. E mai rapid decât o viperă, dar va lovi cel mai adesea în partea stângă și se va aștepta la același lucru de la tine.

Galad încuviință din cap. Multor bărbați dreptaci le era mai ușor să lovească astfel, dar părea o slăbiciune ciudată la un maestru al sabiei. Gareth Bryne și Henre Haslin îl obligaseră să exerseze schimbarea mâinii pe care o ținea pe mâner, astfel încât el să nu se încurce. De asemenea, era ciudat că Valda voia să prelungească o luptă. El însuși fusese învățat să pună capăt lucrurilor cât mai repede și mai curat posibil.

– Îți mulțumesc, zise el, iar bărbatul cu obraji scofâlciți făcu o grimasă mohorâtă.

Byar era departe de a fi un om plăcut, iar el însuși nu părea să placă pe cineva în afară de tânărul Bornhald. Dintre

cei trei, prezența lui era cea mai mare surpriză, dar el era acolo, iar acest lucru era în favoarea lui.

Stând în mijlocul curții în haina lui albă cusută cu fire aurii și cu pumnii proptiți în șolduri, Valda descrie un mic cerc.

– Toată lumea să se retragă spre pereți, porunci el cu voce tare.

Copitele cailor răsunară pe pavaj când Copiii și grăjdarii se supuseră. Asunawa și Inchizitorii lui apucară hăturile animalelor lor, Marele Inchizitor afișând o expresie furioasă.

– Lăsați mijlocul curții liber. Tânărul Damodred și cu mine ne vom întâlni aici...

– Iertare, Seniore Căpitan Comandant, zise Trom, făcând o plecăciune ușoară, dar dacă participați la judecată, nu puteți fi Judecător. În afară de Marele Inchizitor, cui, prin lege, nu îi este îngăduit să se amestece? Eu dețin rangul cel mai mare; așadar, cu permisiunea dumneavoastră...

Valda îi aruncă o privire dușmănoasă, apoi se îndreptă cu pași mari și se postă lângă Kashgar, cu brațele încrucișate pe piept. Bătea ostentativ din picior, nerăbdător să înceapă lupta.

Galad oftă. Dacă ziua avea să decurgă în defavoarea lui, așa cum părea aproape sigur, prietenul lui urma să îl aibă drept dușman pe cel mai puternic bărbat dintre Copii. Cel mai probabil, Trom și l-ar fi făcut dușman în cele din urmă, dar cu atât mai mult acum.

– Stai cu ochii pe ei, îi spuse el lui Bornhald, arătând cu capul spre grupul de Inchizitori călare de lângă poartă.

Subalternii lui Asunawa îl înconjurau în continuare ca niște străjeri, fiecare bărbat ținându-și mâna pe mânerul sabiei.

– De ce? Nici măcar Asunawa nu poate interveni acum. Ar fi împotriva legii.

Îi fu foarte greu să nu ofteze din nou. Tânărul Dain fusese Copil de mult mai multă vreme decât el, iar tatăl lui slujise toată viața lui, însă bărbatul părea să știe mai puține lucruri despre Copii decât învățase el.

– Tu stai cu ochii pe ei.

Trom stătea în mijlocul curții cu sabia ridicată deasupra capului, cu tăișul paralel cu solul, și, spre deosebire de Valda, rosti cuvintele întocmai cum erau scrise:

– Pe Lumină, ne-am adunat aici ca să fim martori la Judecata sub Lumină, un drept sfânt al oricărui Copil al Luminii. Lumina luminează adevărul, iar aici Lumina va lumina dreptatea. Niciun om nu are dreptul să vorbească în afară de acela care este îndreptățit, iar acela care va interveni va fi răpus pe loc. Aici, dreptatea va fi găsită în numele Luminii de acela care își dăruiește viața sub Lumină, de forța brațului său și de voința Luminii. Cei ce se vor duela se vor întâlni neînarmați în locul unde stau eu, continuă el, coborându-și sabia în lateral, și vor vorbi în particular, să audă doar ei ce-și spun. Fie ca Lumina să îi ajute să găsească cuvinte care să pună capăt acestei vărsări de sânge, căci dacă nu le vor găsi, unul dintre Copii trebuie să moară azi, iar numele lui va fi șters din pergamentele noastre și va fi declarată afurisenia în amintirea lui. În numele Luminii, așa să fie!

În vreme ce Trom se îndrepta cu pași hotărâți spre marginea curții, Valda se mișcă spre centru cu un mers de genul „pisica traversează curtea“, adică leneș și arogant. Știa că nu existau cuvinte care să împiedice vărsarea de sânge. Pentru el, lupta începuse deja. Galad se duse pur și simplu în întâmpinarea lui. Era cu aproape un cap mai înalt decât Valda, dar celălalt bărbat se ținea de parcă el era cel mai mare și mai încrezător în izbândă.

De astă dată, zâmbetul lui exprima disprețul.

– N-ai nimic de spus, băiete? Nu-i de mirare, având în vedere faptul că un maestru al sabiei urmează să-ți rezeze capul peste un minut. Însă aș vrea să pricepi un lucru înainte să te omor. Muierușca era sănătoasă ultima oară când am văzut-o, iar dacă-i moartă acum, îmi va părea rău de asta.

Zâmbetul acela se adânci, exprimând atât amuzament, cât și dispreț.